

VOLHOUDEN TOT HET EINDE

“Maar die volstandig zal blijven tot het einde, die zal zalig worden.”—Mattheüs 10:22

Lees verder: 1 Johannes 2:18-25.

In de Schrift ziet u niet veel jonge mensen verdwalen. Gelovigen zondigen wel, maar dat zijn meestal oudere mensen. Neem Noach, geen jonge man. Neem Lot, die dronken werd; hij was geen kind meer. Neem David met Bathseba, geen jonge man vol hartstocht. Neem Petrus: hij was geen jongen toen hij zijn Meester verloochende. Dit waren mannen met ervaring, kennis en wijsheid. *“Zo dan, die meent te staan, zie toe, dat hij niet valle”* (1 Korinthe 10:12). Met verdriet denken we aan iemand die we jaren geleden nog zo hartelijk hoorden bidden; we achtten hem hoog en vertrouwden hem. Ik herinner me een lieve broeder die, vriendelijk maar onwijs, zei: *“Als hij geen kind van God is, dan ben ik het ook niet.”* Maar, lieve broeders, tot onze schaamte en droefheid raakte hij op een zijspoor en belandde hij bij de slechtste en vuilste zonden. Toch is dit het kenmerk van een echt kind van God: hij houdt vol tot het einde. Als iemand niet volhoudt, naar zijn oude meester terugkeert en opnieuw het juk van Satan opneemt, dan is dat een duidelijk bewijs dat hij nooit door Jezus Christus uit het geestelijke Egypte is vertrokken. Hij heeft nooit het eeuwige leven ontvangen, dat niet kan sterven omdat het uit God geboren is. Lieve vrienden, ik heb dus genoeg gezegd om te bewijzen dat volharding het ware kenmerk van een christen is. Ik denk dat daar geen twijfel over bestaat. Zonder deze volharding bewijst niemand dat hij een kind van God is.

Ter overdenking

De volharding van de heiligen is geen theoretisch begrip. Dat we kinderen van God zijn, kunnen we alleen in de praktijk bewijzen. Het is een slecht teken als mensen die zeggen christen te zijn, het niet volhouden, bijvoorbeeld in verdrukking (Markus 4:17), of de gezonde leer verwerpen (2 Timotheüs 4:3). Onze volharding in het christelijk geloof wijst naar een heerlijke toekomst (2 Thessalonicenzen 1:4-5; Jakobus 1:12).

N.B. Deze preek werd gehouden na de dood van Spurgeons grootvader, James Spurgeon. Hij stierf op 12 februari 1864, 87 jaar oud. Als dienaar van Christus hield hij vol tot het einde, zoals Spurgeon in

een vurig eerbetoon zei.

Preek 554, 14 februari 1864

